

Л.

Ла = тонътъ **а** при романската нотация; име на шестата сричка при солмизацията. Ла $\flat$ = as, ла $\sharp$ = ais. Ла отъ първата октава — (a'), правеще 870 прости трептения, е всеобщо употребимъ тонъ за настрояване (гл. „а“).

Лабаръ, Теодоръ — Labarre, Théodore — виденъ виртуозъ на арфа, и компонистъ, род. 5 мартъ 1805 въ Парижъ, умр. 9 мартъ 1870 с. т., ученикъ на прочутитъ виртуози Бокса и Надерманъ, и по теория и композиция на Парижката консерватория (Фетисъ и Буалдьо), 1823 започва голъмитъ си концертни пътувания по цѣла Европа; 1838 дебютира и, следъ като става известенъ като оперенъ и балетенъ компонистъ и диригентъ (въ „Комическата опера“), живѣе промѣнливо въ Парижъ и Лондонъ. 1831 се установява въ Парижъ, дето живѣе до смъртта си, като ржководителъ на дворцовата музика при Наполеона III и като професоръ въ консерваторията. Композициитъ на Л. се състоятъ отъ фантазии, ронда и дуети за арфа; романси; пѣсни; балети и нѣколко опери („Дветъ семейства“, „Пантагрюель“ и др.), както и прочутата негова школа за арфа.

Лабѣ, Марсель — Labey, Marcel — диригентъ и компонистъ, род. 6 авг. 1875 въ Везине, ученикъ на Делабордъ по пиано, и Ленорманъ по теория и, главно на Венс. д'Енди въ „Скола канторумъ“, самъ по-късно преподавателъ въ нея и секретаръ на „Националното музикално дружество“, диригиралъ концертитъ на „Скола канториумъ“ (покрай д'Енди) и симфонични концерти въ разни голъми градове на Франция. Отъ композициитъ му заслужава да се споменатъ: 2 симфонии; 1 оркестрова фантазия и 1 драматическа увертюра — за оркестъръ; 1 клавирио; сонати за пиано, и за цигулка и пиано; пѣсни и хорове, както и една 3-актна опера.

Лабѣръ, Хайнрихъ — Laber, Heinrich — диригентъ, род. 11 дек. 1880 въ Елингенъ, ученикъ на Мотлъ и Глутъ въ Мюнхенъ, концертмайсторъ въ разни германски градове,

1914 капелмайсторъ на Придворния оркестъръ въ Гера, съ който концертира презъ 1916 и въ София, 1923—1925 е билъ капелмайсторъ въ Кобургския областенъ театъръ.

Лабиални свирки — име на флейтовитъ гласове въ органа, които се означаватъ съ латинската дума labium = устни.

Лабиринто, ит. labirinto — означение за многогласни творби, съ забъркано и трудно гласовождение.

Лабицки, Йозефъ — Labitzky, Joseph — танцовъ компонистъ, род. 4 юли 1802 въ Шьонфелдъ (Чехия), умр. 18 авг. 1881 въ Карлсбадъ, самоукъ въ композицията, цигуларъ, и после ржководителъ на оркестри въ Карлсбадъ и Мариенбадъ, съ които предприема концертни пътувания изъ Европа (Петербургъ, Лондонъ и др.). Танцовата му музика се състои отъ мелодични, съ вкусъ инструментиранни валсове, кадрили и др.

Лаблашъ, Луиджи — Lablache, Luigi — знаменитъ пѣвецъ-басистъ, род. 6 дек. 1794 въ Неаполъ, умр. 23 януар. 1858 с. т., ученикъ на консерваторията „Della Pietà“ въ родния си градъ, дето постъпва 12 годишенъ, и учи едновременно цигулка, виолончелъ и пѣние; на 15 годишна възраст гласътъ му преминава отъ алтъ въ единъ прекрасенъ басъ, и той се отдава на неговото усъвършенствуване. Следъ като пѣе на малки сцени въ Месина и Палермо съ много голъмъ успѣхъ, това направя името му известно въ цѣла Италия до толкова, че 1714 бива ангажиранъ въ Миланската „Скала“. Следъ като обикаля триумфално всички по-голъми сцени въ Италия — съ една трупa отъ първокласни пѣвци посещава Виена, дето е пѣлъ съ не-обикновено голъмъ успѣхъ. 1830 отива въ Парижъ; тукъ Л. достига върха на славата си. Живѣяйки въ Парижъ, той пѣе по нѣколко пжти презъ сезона въ Лондонъ, и посещава — 1852 — Петербургъ. Следъ връщането си въ Парижъ, постепенно се оттегля отъ сцената и се отдава на гласова педагогия. Заболѣлъ, 1856 отива да се лѣкува